

IZBA GOSPODARKI ELEKTRONICZNEJ

KSIĘGA
NIWELOWANIA BARIER LEGISLACYJNYCH
2020

WSTĘP

Oddajemy w Państwa ręce kolejne wydanie "KSIĘGI NIWELOWANIA BARIER LEGISLACYJNYCH e-Izby - 2020". Opracowanie przygotowali koordynatorzy legislacyjni Izby Gospodarki Elektronicznej oraz konsultanci biznesowi z firm zrzeszonych w e-Izbie tak, aby w pełni naświetlić bariery prawne hamujące rozwój e-gospodarki.

Gospodarka cyfrowa, która obejmuje przedsiębiorstwa świadczące usługi w zakresie technologii informacyjnych i komunikacyjnych, e-commerce oraz firmy działające w Internecie, ma ogromny i trwały wpływ na wszystkie aspekty biznesu i społeczeństwa.

Misją Izby Gospodarki Elektronicznej jest rozwój polskiej branży cyfrowej poprzez współpracę, wymianę know-how, działania legislacyjne oraz silną i efektywną reprezentację wspólnych interesów w dialogu z instytucjami polskiej administracji rządowej, Unii Europejskiej oraz organizacjami pozarządowymi w kraju i na świecie.

Dlatego przygotowanie "Księgi Niwelowania Barier Legislacyjnych e-Izby" w zakresie gospodarki cyfrowej ma służyć współpracy pomiędzy biznesem oraz instytucjami polskiej administracji rządowej celem sprawniejszego rozwoju cyfryzacji polskiej gospodarki.

Zapraszam do lektury,

Patrycja Sass-Staniszevska

Prezes Zarządu
Izba Gospodarki Elektronicznej

Księga niwelowania barier legislacyjnych

Część I - e-commerce

Najważniejsze bariery

Lp.	Akt prawny	Numer przepisu	Treść przepisu	Na czym polega bariera prawna	Proponowane rozwiązanie
1.				<p>Problem nierównych ram prawnych dla konkurencji ze sprzedawcami działającymi na platformach azjatyckich.</p> <p>Dzięki wykorzystywaniu wyjątków przewidzianych w przepisach sprzedaż jest prowadzona bez uiszczania podatku od towarów i usług. Dodatkowo, często unikana jest zapłata cła. Poza tym produkty te nie są weryfikowane pod kątem spełniania unijnych wymogów dotyczących bezpieczeństwa i jakości.</p> <p>Polskie e-sklepy, które odprowadzają podatek od towarów i usług, a ich asortyment spełnia wymogi unijne dotyczące bezpieczeństwa i jakości nie mają szans w konkurencji ze sprzedawcami działającymi z Azji. Polskie e-sklepy nie mogą bowiem zaproponować ceny konkurencyjnej wobec tej oferowanej na platformach azjatyckich.</p>	<p>Uszczelnienie przepisów oraz kontroli celnych, również na poziomie unijnym.</p> <p>Bez tych działań coraz więcej konsumentów będzie nabywało towary od sprzedawców działających z Azji. Skutkować to będzie mniejszymi wpływami z podatku od towarów i usług oraz upadłościami polskich przedsiębiorców.</p>
2.	Ustawa z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 1954)	Art. 172 ust. 1	Zakazane jest używanie telekomunikacyjnych urządzeń końcowych i automatycznych systemów wywołujących dla celów marketingu bezpośredniego, chyba że abonent lub użytkownik końcowy uprzednio wyraził na to zgodę.	Art. 172 ust. 1 prowadzi do utrudnienia prowadzenia relacji biznesowych (relacje B2B), w niektórych przypadkach niemalże je blokując. Ogranicza dotarcie do podmiotów gospodarczych, z którymi w przyszłości może zostać nawiązana współpraca, prowadzi do zmniejszenia możliwości pozyskiwania nowych kontrahentów, co finalnie niekorzystnie wpływa na obrót gospodarczy.	Istotne prerogatywowanie treści przepisu w ten sposób, że w przypadku kontaktów biznesowych (relacje B2B) używanie telekomunikacyjnych urządzeń końcowych i automatycznych systemów wywołujących dla celów marketingu bezpośredniego jest dozwolone. Natomiast zakaz używania telekomunikacyjnych urządzeń końcowych i automatycznych systemów wywołujących dla celów marketingu bezpośredniego pomiędzy osobami prawnymi winien obowiązywać od momentu sprzeciwu odbiorcy danych komunikatów.
3.	Ustawa z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 1231)	Art. 54	Umowa o przeniesienie autorskich praw majątkowych wymaga zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności.	Wskazany przepis powoduje, że umowy o przeniesienie autorskich praw majątkowych zawarte w drodze np. mailowej są nieważne. Jest to często istotna bariera w handlu elektronicznym, gdyż zawarcie umowy w formie pisemnej często spowalnia proces biznesowy. Dodatkowo, forma pisemna nie jest optymalna dla potrzeb handlu elektronicznego. W praktyce powoduje to często, że zwłaszcza mali przedsiębiorcy zawierają umowy przeniesienia autorskich praw majątkowych mailowo i nie mają świadomości nieważności takich porozumień.	Uchylenie wskazanego przepisu.
4.	Ustawa z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1495)	Art. 1 pkt 1 wprowadza Art. 385 ⁵ Kodeksu cywilnego	W ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145) wprowadza się następujące zmiany: 1) po art. 385 ⁴ dodaje się art. 385 ⁵ w brzmieniu: „Art. 385 ⁵ . Przepisy dotyczące konsumenta, zawarte w art. 385 ¹ –385 ³ , stosuje się do osoby fizycznej zawierającej umowę bezpośrednio związaną z jej działalnością gospodarczą, gdy z treści tej umowy wynika, że nie posiada ona dla niej charakteru zawodowego, wynikającego w szczególności z przedmiotu wykonywanej przez nią działalności gospodarczej, udostępnionego na podstawie przepisów o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.”	Przywołane w tym miejscu przepisy mają wejść w życie z dniem 1 czerwca 2020 r. Wbrew celom ustawy zmieniającej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1495), w sposób istotny utrudnią one prowadzenie działalności gospodarczej, w szczególności tej w sektorze e-commerce. Dodane przepisy w kontrowersyjny sposób różnicują sytuację przedsiębiorców, będą źródłem niespójności pojęciowej, stanu niepewności prawnej i ryzyka w obrocie. Ponadto, wprowadzą one obciążenia e-przedsiębiorców dodatkowymi kosztami z uwagi na konieczność wprowadzenia mechanizmów weryfikacji statusu kupującego, co przy aktualnym brzmieniu nowej regulacji jest niezwykle trudne do zrobienia. Przez to e-przedsiębiorca prowadzący e-sklep lub dostarczający e-usługi nie będzie wiedział, jakie uprawnienia będą przysługiwały kupującemu i zgodnie z jakimi wymogami przygotować treść umowy proponowanej danemu kupującemu. W konsekwencji, nowa regulacja utrudni prowadzenie działalności gospodarczej i zamiast stymulować rozwój przedsiębiorczości, będzie ten rozwój hamować.	Uchylenie wskazanego przepisu.

Lp.	Akt prawny	Numer przepisu	Treść przepisu	Na czym polega bariera prawna	Proponowane rozwiązanie
5.	Ustawa z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1495)	Art. 55 wprowadza Art. 38a ustawy o prawach konsumenta	W ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2019 r. poz. 134 i 730) po art. 38 dodaje się art. 38a w brzmieniu: „Art. 38a. Przepisy dotyczące konsumenta zawarte w niniejszym rozdziale stosuje się do osoby fizycznej zawierającej umowę bezpośrednio związaną z jej działalnością gospodarczą, gdy z treści tej umowy wynika, że nie posiada ona dla tej osoby charakteru zawodowego, wynikającego w szczególności z przedmiotu wykonywanej przez nią działalności gospodarczej, udostępnionego na podstawie przepisów o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.”.	Przywołane w tym miejscu przepisy mają wejść w życie z dniem 1 czerwca 2020 r. Wbrew celom ustawy zmieniającej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1495), w sposób istotny utrudnią one prowadzenie działalności gospodarczej, w szczególności tej w sektorze e-commerce. Dodane przepisy w kontrowersyjny sposób różnicują sytuację przedsiębiorców, będą źródłem niespójności pojęciowej, stanu niepewności prawnej i ryzyka w obrocie. Ponadto, wprowadzą one obciążenia e-przedsiębiorców dodatkowymi kosztami z uwagi na konieczność wprowadzenia mechanizmów weryfikacji statusu kupującego, co przy aktualnym brzmieniu nowej regulacji jest niezwykle trudne do zrobienia. Przez to e-przedsiębiorca prowadzący e-sklep lub dostarczający e-usługi nie będzie wiedział, jakie uprawnienia będą przysługiwały kupującemu i zgodnie z jakimi wymogami przygotować treść umowy proponowanej danemu kupującemu. W konsekwencji, nowa regulacja utrudni prowadzenie działalności gospodarczej i zamiast stymulować rozwój przedsiębiorczości, będzie ten rozwój hamować.	Uchylenie wskazanego przepisu.
6.	Ustawa z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (tj. Dz. U. 2017.1219)	Art. 18 ust. 4	Usługodawca może przetwarzać, za zgodą usługobiorcy i dla celów reklamy, badania rynku oraz zachowań i preferencji usługobiorców z przeznaczeniem wyników tych badań na potrzeby polepszenia jakości usług świadczonych przez usługodawcę, inne dane dotyczące usługobiorcy, które nie są niezbędne do świadczenia usługi drogą elektroniczną.	Z przepisu art. 18 ust. 4 u.s.u.d.e. wynika, że podstawą prawną legalnego przetwarzania danych usługobiorcy w odniesieniu do celów w nim wskazanych (w tym do celów reklamy) jest jego zgoda. Tymczasem RODO nie zawiera takiego ograniczenia. Każda z przesłanek określonych w art. 6 ust. 1 tego aktu prawnego jest autonomiczna i równorzędna. Dodatkowo, w szczególności art. 6 ust. 1 lit. f RODO jest zgodnie z zamierzeniami prawodawcy unijnego podstawą, na której można przetwarzać dane osobowe dla celów marketingowych, jakimi są reklama, czy badania rynku. Wynika to jednoznacznie z motywu 47 preambuły RODO. Dodatkowo RODO nie przewiduje żadnej klauzuli kompetencyjnej, która dawałaby możliwość zawężenia przesłanek legalizujących przetwarzanie w zakresie wynikającym z art. 18 ust. 4 u.s.u.d.e. Przepis jest zatem sprzeczny z RODO, a ono zgodnie z art. 90 ust. 1 i 91 ust. 3 Konstytucji ma pierwszeństwo ponad przepisami ustawowymi.	Uchylenie wskazanego przepisu.
7.	Ustawa z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych (tj. Dz. U. 2019.653).	Art. 68 ust. 4 pkt 2	Do korzystania z danych udostępnianych w trybie ograniczonej transmisji danych są uprawnione: 1) podmioty, o których mowa w art. 66 ust. 3, w zakresie niezbędnym do realizacji zadań określonych w ustawach szczególnych; 2) inne podmioty - jeżeli wykażą w tym interes prawny.	Zgodnie z przepisami ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu dostawcy usług płatniczych są obowiązani identyfikować jego tożsamość. Są uprawnieni m.in. do przetwarzania informacji zawartych w dokumentach tożsamości oraz sporządzania ich kopii. Aktualnie proces ten opiera się na przesyłaniu skanów dowodów osobistych, co jest uciążliwe dla klientów oraz rodzi po ich stronie ryzyka związane z bezpiecznym wykonaniem skanu dokumentu. Możliwość korzystania przez dostawców usług płatniczych z danych zawartych w Rejestrze Dowodów Osobistych w trybie ograniczonej transmisji usprawniłaby obrót, unowocześniła go i wyeliminowała ryzyka poufności danych związane z wykonywaniem ich skanów przez samych klientów.	Zastąpienie w art. 68 ust. 4 pkt 2 pojęcia „interesu prawnego” pojęciem „interesu faktycznego.”

Pozostałe bariery

Lp.	Akt prawny	Numer przepisu	Treść przepisu	Na czym polega bariera prawna	Proponowane rozwiązanie
1.	Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 roku Kodeks cywilny (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 1145)	Art. 709 ²	Umowa leasingu powinna być zawarta na piśmie pod rygorem nieważności.	Aby umowa leasingu była ważna, musi zostać zawarta na piśmie. Naruszenie wymagań formalnych jest podstawą nieważności umowy leasingu. Podkreślić należy, że obecnie (w szczególności po nowelizacji Kodeksu cywilnego z dnia 8 września 2016 r.), niewiele umów nazwanych posiada tak rygorystyczny wymóg. Np. umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, może zostać zawarta w formie dokumentowej. Usunięcie tego przepisu (ewentualnie jego modyfikacja), a tym samym dopuszczenie mniej rygorystycznej formy prawnej dla umowy leasingu, znacznie ułatwiłoby zawieranie umów leasingu z klientami, co jest istotne w dobie elektronicznego obrotu.	Wykreślenie przepisu w całości. Ewentualnie pozostawienie przepisu w zmienionej następującej postaci: Umowa leasingu wymaga zachowania formy dokumentowej.
2.		Art. 66 ¹ § 1	Oferta złożona w postaci elektronicznej wiąże składającego, jeżeli druga strona niezwłocznie potwierdzi jej otrzymanie.	Przewidziany w przepisie model oferty elektronicznej budzi istotne wątpliwości konstrukcyjne. Wymusza on bowiem złożenie przez adresata oferty dwóch niezależnych oświadczeń w celu zawarcia umowy z oferentem. Zgodnie z obecnym brzmieniem przepisu potwierdzenie otrzymania oferty należy bowiem odróżnić od przyjęcia oferty. Potwierdzenie nie stanowi oświadczenia wyrażającego wolę zawarcia umowy, a jedynie przejaw woli, z którym ustawa wiąże skutek prawny w postaci związania ofertą. Potwierdzenie otrzymania oferty nie przesądza więc woli podmiotu składającego potwierdzenie co do zawarcia umowy z oferentem - adresat może bowiem ofertę przyjąć, odrzucić ją lub przyjąć z zastrzeżeniem zmian lub uzupełnień. Dodatkowo wątpliwości budzi określenie momentu związania ofertą, tj. czy następuje ono od chwili potwierdzenia (ex nunc) czy z mocą wsteczną, od chwili jej złożenia (ex tunc). Istotne trudności związane są także z rozstrzygnięciem, która ze stron umowy zawieranej on-line (przedsiębiorca prowadzący e-sklep czy podmiot składający zamówienie za jego pośrednictwem) jest oferentem w rozumieniu k.c. Ocena tej kwestii w sposób istotny wpływa na moment zawarcia umowy oraz zakres obowiązków jej stron.	Doprecyzowanie obecnego modelu oferty elektronicznej oraz jednoznaczne rozstrzygnięcie czy prezentowanie produktów w ramach e-sklepu należy traktować jako złożenie oferty w rozumieniu art. 66 ¹ § 1 k.c.
3.	Ustawa z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 1231)	Art. 67 ust. 5	Umowa licencyjna wyłączna wymaga zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności.	Wskazany przepis powoduje, że umowy o przeniesienie autorskich praw majątkowych zawarte w drodze np. mailowej są nieważne. Jest to często istotna bariera w handlu elektronicznym, gdyż zawarcie umowy w formie pisemnej często spowalnia proces biznesowy. Dodatkowo, forma pisemna nie jest optymalna dla potrzeb handlu elektronicznego. W praktyce powoduje to często, że zwłaszcza mali przedsiębiorcy zawierają umowy przeniesienia autorskich praw majątkowych mailowo i nie mają świadomości nieważności takich porozumień.	Uchylenie wskazanego przepisu.
4.		Art. 68 ust. 2	Licencję udzieloną na okres dłuższy niż pięć lat uważa się, po upływie tego terminu, za udzieloną na czas nieoznaczony.	Przepis uniemożliwiający zawarcie umowy, która w sposób trwały zapewni możliwość korzystania z utworu w okresie dłuższym niż 5 lat. Zupełnie nieprzystający do rzeczywistości, a w szczególności do potrzeb rynku w zakresie programów komputerowych i utworów audiowizualnych. Regulacja ogranicza swobodę umów w sposób nieuzasadniony i szkodliwy dla wszystkich uczestników rynku.	Przepis należy wykreślić z ustawy. Jeżeli istnieje jakieś ratio legis dla tego rodzaju regulacji, termin powinien zostać wydłużony co najmniej dwukrotnie.
5.		Art. 41 ust. 2	Umowa o przeniesienie autorskich praw majątkowych lub umowa o korzystanie z utworu, zwana dalej „licencją”, obejmuje pola eksploatacji wyraźnie w niej wymienione.	Umowa licencji ma charakter względny i w relacji pomiędzy licencjodawcą a licencjodawcą stwarza uprawnienie do korzystania utworu. Do istotnych komplikacji może dochodzić w przypadku przeniesienia praw majątkowych do utworu, przez podmiot który udzielił licencji. Przepisy o licencji, w odróżnieniu w szczególności od regulacji dotyczących w szczególności umowy najmu (art. 671 par. 1 KC), nie przewidują, by nabywca praw wstępował w trwający stosunek licencyjny. Powszechnie kwestionuje się również stosowanie do umów licencji przez analogię powołanego przepisu Kodeksu cywilnego. W praktyce, w szczególności w obrocie masowym, jakim jest obrót elektroniczny, w wielu przypadkach skutkować może to pozbawieniem licencjodawcy skutecznej wobec nabywcy praw podstawy korzystania z utworu i wystąpieniem związanych z tym rozszczeń.	Uzupełnienie regulacji ustawowej o przepisy przewidujące wstąpienie nabywcy majątkowych praw autorskich w trwający stosunek licencyjny.

Lp.	Akt prawny	Numer przepisu	Treść przepisu	Na czym polega bariera prawna	Proponowane rozwiązanie
6	Ustawa z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 1231)	Art. 16	Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, autorskie prawa osobiste chronią nieograniczoną w czasie i niepodlegającą zrzeczeniu się lub zbyciu więź twórcy z utworem, a w szczególności prawo do (...) nienaruszalności treści i formy utworu oraz jego rzetelnego wykorzystania;	Podczas gdy uregulowania w zakresie autorskich praw osobistych, w szczególności w odniesieniu do tzw. integralności utworu, zachowują znaczenie w przypadku tradycyjnie pojmowanej twórczości, stanowią istotne utrudnienie w obrocie gospodarczym w przypadku transakcji mających za przedmiot utwory, w przypadku których można a limine wykluczyć, by pomiędzy twórcą a utworem istniała jakakolwiek więź. Dotyczy to, przykładowo, projektów serwisów internetowych, UX, regulaminów i treści pokrewnych. Omawiana regulacja, celem redukcji ryzyka prawnego, wymusza stosowanie wątpliwych co do skutku rozwiązań kontraktowych, takich jak w szczególności zobowiązanie twórcy do niewykonywania praw autorskich.	Uzupełnienie przepisu o regułę interpretacyjną w myśl, której nie narusza praw osobistych, w tym szczególności prawa do integralności utworu, zmiana jego postaci w przypadku, gdy utwór ma charakter użytkowy, a jego wykonanie nastąpiło w warunkach uzasadniających uprawnienie nabywcy praw do wprowadzania zmian w utworze bez zgody twórcy.
7.	Ustawa z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 1954)	Art. 209 ust. 1 pkt 25) oraz 27)	Kto: ... 25) nie wypełnia obowiązków uzyskania zgody abonenta lub użytkownika końcowego, o których mowa w art. 161, art. 166, art. 169, art. 172 art. 174, ... 27) niezgodnie z przepisami art. 173 przechowuje informacje w urządzeniach końcowych abonenta lub użytkownika końcowego lub korzysta z informacji zgromadzonych w tych urządzeniach, ... - podlega karze pieniężnej. Wysokość kary pieniężnej określa art. 210 ust. 1 jako do 3 % przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym.	Wskazane punkty art. 209 ust. 1 przewidują bardzo wysoką karę pieniężną za prowadzenie marketingu bezpośredniego z wykorzystaniem telekomunikacyjnych urządzeń końcowych lub automatycznych systemów wywołujących oraz za naruszenie zasad przechowywania i dostępu do plików cookies (w tym brak lub niepoprawną informację o plikach cookies). Grożąca sankcja jest niewspółmiernie wysoka. Zważając, że za spam zgodnie z ustawą o świadczeniu usług drogą elektroniczną można dostać grzywnę do 5 000 zł i jest to też czyn nieuczciwej konkurencji.	Wykreślenie z art. 209 ust. 1 pkt 25) odesłania do art. 172 i art. 173. Uchylenie art. 209 ust. 1 pkt 27).
8.	Ustawa z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 134683)	Art. 6	Do umowy, na mocy której przedsiębiorca jest zobowiązany do przeniesienia własności rzeczy i wykonania usługi, stosuje się przepisy dotyczące umów zobowiązujących do przeniesienia własności.	Lakoniczny przepis ma kolosalne skutki dla usługodawców, którzy niejako przy okazji świadczenia usługi dokonują sprzedaży towaru. Automatyczne zastosowanie przepisów o uprawnieniach konsumenta i obowiązkach przedsiębiorcy dot. sprzedaży do umów o świadczenie usług, w szczególności w odniesieniu do prawa odstąpienia od umowy, nie ma uzasadnienia i jest w oczywisty sposób niesprawiedliwe i szkodliwe dla przedsiębiorców. Ustawodawca europejski i polski dostrzegali różnicę między umowami sprzedaży i umowami o świadczenie usług, wprowadzając szereg regulacji specyficznych dla usług. Art. 6 niweczy te wynikające z racjonalnych przesłanek różnice w regulacjach.	Przepis powinien znajdować zastosowanie jedynie do sytuacji, gdy usługa jest tylko świadczeniem ubocznym, dodatkowym, obok dostawy towaru.
9.	Ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 865)	Art. 15 ust. 1	Kosztami uzyskania przychodów są koszty poniesione w celu osiągnięcia przychodów ze źródła przychodów lub w celu zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, z wyjątkiem kosztów wymienionych w art. 16 ust. 1. Koszty poniesione w walutach obcych przelicza się na złote według kursu średniego ogłoszanego przez Narodowy Bank Polski z ostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień poniesienia kosztu.	Jednym z kosztów w działalności e-commerce mogą być straty towarowe. W praktyce organy podatkowe uznaniowo traktują możliwość zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów takich strat, uzależniając powyższe od spełnienia dodatkowych wymogów, m.in. udokumentowania niezawinionego charakteru straty, chociaż nie wynika to bezpośrednio z przepisów ustawy.	Uregulowanie możliwości rozliczenia strat towarowych w kosztach podatkowych wprost w art. 15 wraz z dookreślonym wskazaniem ewentualnych wymogów dokumentacyjnych w tym zakresie

Lp.	Akt prawny	Numer przepisu	Treść przepisu	Na czym polega bariera prawna	Proponowane rozwiązanie
10.	Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 2174)	Art. 111 ust. 3a pkt 1	Podatnicy prowadzący ewidencję sprzedaży przy zastosowaniu kas rejestrujących są obowiązani: (...) dokonywać wydruku paragonu fiskalnego lub faktury z każdej sprzedaży oraz wydawać wydrukowany dokument nabywcy;	<p>Wprowadzenie przepisów nie określają momentu, w którym daną sprzedaż należy zarejestrować na kasie fiskalnej, niemniej w praktyce uznaje się, że powinno to nastąpić z chwilą powstania obowiązku podatkowego. Zatem prawidłowe wystawienie paragonu fiskalnego nie jest problematyczne, gdy nabywca dokonuje przedpłaty na konto sprzedawcy (paragon jest wydrukowany w dniu uzyskania płatności i przesłany wraz z przesyłką). Natomiast w przypadku płatności za pobraniem, wydrukowanie i przesłanie paragonu w jednej paczce z towarem może okazać się nieprawidłowe np. w przypadku wysyłki towaru na koniec miesiąca – obowiązek podatkowy może powstać już w kolejnym miesiącu.</p> <p>W obecnym brzmieniu przepisy nadal wymagają wydruku paragonu fiskalnego w formie papierowej. Nie ma możliwości wystawienia paragonu wyłącznie w formie elektronicznej i przesłania e-mailem, jak w przypadku faktur elektronicznych.</p>	Wprowadzenie regulacji umożliwiającej stosowanie uproszczenia w dokumentacji np., możliwości wydrukowania paragonu z datą wysyłki towaru i dołączenia do przesyłki przypadku sprzedaży dokonywanej na odległość. Zmiana lub wprowadzenie regulacji umożliwiających wystawiane elektronicznych paragonów fiskalnych tj. w postaci elektronicznej w formacie zapewniającym autentyczność pochodzenia, integralność treści i czytelność faktury (np. pdf) i wysyłanie ich e-mailem, jak w przypadku faktur elektronicznych. W przypadku sprzedaży dokonywanej na odległość paragonu elektronicznego mogłyby być wysyłane e-mailem niezależnie od wysyłki towaru.
11.		Art. 43 ust. 1 pkt 17	Zwalnia się od podatku: powszechne usługi pocztowe świadczone przez operatora obowiązane do świadczenia takich usług, oraz dostawę towarów ściśle z tymi usługami związaną;	Opłaty pocztowe za wysyłkę towaru pobierane przez sprzedawców internetowych, co do zasady, w większości przypadków stanowią dla nich wynagrodzenie wpływające na zwiększenie podstawy opodatkowania oraz wartości podatku VAT do zapłaty. Umowy z pocztą bądź kurierem są bowiem zawierane przez przedsiębiorców we własnym imieniu i ponoszą oni odpowiedzialność za przesyłki.	Rozszerzenie zwolnienia z opodatkowania VAT na usługi pocztowe, w przypadku, gdy ich koszt jest refakturowany.
12.		Art. 106h	<ol style="list-style-type: none"> 1. W przypadku gdy faktura dotyczy sprzedaży zaewidencjonowanej przy zastosowaniu kasy rejestrującej, do egzemplarza faktury pozostającego u podatnika dołącza się paragon dokumentujący tę sprzedaż. 2. Przepis ust. 1 nie dotyczy sprzedaży dokumentowanej fakturą wystawianą przy zastosowaniu kasy rejestrującej, w przypadkach gdy wartość sprzedaży i kwota podatku są zaewidencjonowane w raporcie fiskalnym dobowym kasy. 3. W przypadku gdy faktura w formie elektronicznej dotyczy sprzedaży zaewidencjonowanej przy zastosowaniu kasy rejestrującej, podatek zostawia w dokumentacji paragon dotyczący tej sprzedaży z danymi identyfikującymi tę fakturę. 4. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku, gdy paragon został uznany za fakturę wystawioną zgodnie z art. 106e ust. 5 pkt 3. 	Obowiązek fiskalizacji pomimo udokumentowania sprzedaży na rzecz osoby fizycznej nieprowadzącej działalności fakturą VAT.	Zniesienie równoczesnego obowiązku fiskalizacji w sytuacji udokumentowania sprzedaży na rzecz osoby fizycznej nieprowadzącej działalności fakturą VAT

Lp.	Akt prawny	Numer przepisu	Treść przepisu	Na czym polega bariera prawna	Proponowane rozwiązanie
13.	Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 2174)	Art. 12a ust. 1.	1. Przemieszczenie towarów, o którym mowa w art. 11 ust. 1, przez podatnika podatku od wartości dodanej lub na jego rzecz, nieposiadającego siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium kraju, do magazynu konsygnacyjnego w celu ich dostawy prowadzącemu magazyn konsygnacyjny, oraz dostawę tych towarów, uważa się za wewnątrzspółnotowe nabycie towarów, o którym mowa w art. 9 ust. 1, u prowadzącego magazyn konsygnacyjny, pod warunkiem że: (...)	Ograniczenie zastosowania magazynu konsygnacyjnego jedynie do odbioru towarów przeznaczonych do działalności produkcyjnej lub usługowej, z wyłączeniem działalności handlowej, przez prowadzącego magazyn konsygnacyjny producenta lub usługodawcy	Objęcie regulacjami dotyczącymi magazynu konsygnacyjnego również działalności handlowej
14.		Art. 111 ust. 1 oraz Art. 19a ust. 1	Art. 111. 1. Podatnicy dokonujący sprzedaży na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej oraz rolników ryczałtowych są obowiązani prowadzić ewidencję sprzedaży przy zastosowaniu kas rejestrujących. (...) Art. 19 a 1. Obowiązek podatkowy powstaje z chwilą dokonania dostawy towarów lub wykonania usługi, z zastrzeżeniem ust. 1a, 5 i 7-11, art. 14 ust. 6, art. 20 i art. 21 ust. 1. (...)	W sytuacji sprzedaży towaru on-line za pobraniem, obowiązek podatkowy oraz obowiązek fiskalizacji powstanie w dacie odbioru przesyłki, co w praktyce przysparza nadmiernych trudności z ustaleniem dokładnej daty powstania obowiązku podatkowego.	W sytuacji sprzedaży on-line za pobraniem uznanie za moment powstania obowiązku podatkowego i fiskalizacji daty wysyłki
15.		Art. 108a	1. Podatnicy, którzy otrzymali fakturę z wykazaną kwotą podatku, przy dokonywaniu płatności kwoty należności wynikającej z tej faktury mogą zastosować mechanizm podzielonej płatności (...)	Art. 108 ust. 2 uzależnia skorzystanie z mechanizmu split payment od posiadania faktury. Tymczasem przy płatnościach typu pay by link na tym etapie brak faktury. Obecnie brak w ustawie możliwości wykonywania przelewów pomiędzy własnymi rachunkami VAT w różnych bankach. Skutkiem czego będzie nagromadzenie się zamrożonych środków na tych rachunkach i szybka utrata płynności na rachunkach bieżących, co przy pośrednictwie płatności rodzi duże ryzyko. Ograniczenie możliwości korzystania z mechanizmu split payment przy wykorzystaniu innych metod płatności niż przelewy bankowe.	Wprowadzenie możliwości identyfikowania transakcji także innymi metodami, np. ID płatności Wprowadzenie w przepisach podatkowych możliwości przelewania kwot podatku VAT między rachunkami VAT w różnych bankach należących do tego samego podatnika (przekazanie własnego) bez zgody organów podatkowych.

Lp.	Akt prawny	Numer przepisu	Treść przepisu	Na czym polega bariera prawna	Proponowane rozwiązanie
16.	Ustawa z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 1914)	Art. 7 ust. 2 pkt 2	dziennikiem jest ogólnoinformacyjny druk periodyczny lub przekaz za pomocą dźwięku oraz dźwięku i obrazu, ukazujący się częściej niż raz w tygodniu	W obecnym stanie prawnym, przy uwzględnieniu poglądów doktryny oraz stanowiska orzecznictwa, przyjmuje się, że prasą lub czasopismem jest również prowadzenie serwisu internetowego, na którym regularnie publikowane są informacje. Co więcej, za formę prasy (czyli dziennika lub czasopisma) mogą być również uznane blogi. Takie dość szerokie podejście do interpretacji definicji dzienników i czasopism powoduje, że bardzo duża część obecnie prowadzonych witryn internetowych wymagałaby rejestracji, a ponadto, konsekwentnie również zastosowania innych instytucji prawa prasowego (sprostowania, wyznaczenie redaktora naczelnego etc.). W obecnych realiach nie ma uzasadnienia dla utrzymywania tak daleko idącego sformalizowania działalności serwisów internetowych i blogów (w tym także tzw. blogoidów), których zakres działania jest szeroki i różnorodny (od serwisów amatorskich, prowadzonych przez pasjonatów, przez serwisy naukowe, popularnonaukowe oraz wyspecjalizowane serwisy branżowe i komercyjne).	Dodanie w art. 7 ustępu 2 w którym wskazane będzie, że nie są uważane za czasopisma i dzienniki serwisy internetowe i blogi, prowadzone wyłącznie w formie elektronicznej w postaci strony internetowej, nieposiadające odpowiedników w wydaniach papierowych lub w wydaniach elektronicznych. Możliwe jest również wprowadzenie pojęcia eprasy, które będzie doprecyzowywało jakie publikacje internetowe będą mogły być uznane za taką formę. Istotne jest przede wszystkim rozgraniczenie prasy elektronicznej (czyli wydawanej np. w formie pdf lub też w innych formatach przewidzianych na urządzenie mobilne lub czytniki) od zwykłych serwisów internetowych i blogów, chociażby prowadzonych jako działalność uboczna przez dziennikarzy.
		Art. 7 ust. 2 pkt 3	czasopismem jest druk periodyczny ukazujący się nie częściej niż raz w tygodniu, a nie rzadziej niż raz w roku; przepis ten stosuje się odpowiednio do przekazu za pomocą dźwięku oraz dźwięku i obrazu innego niż określony w pkt 2		
		Art. 20 ust. 1	Wydawanie dziennika lub czasopisma wymaga rejestracji w sądzie okręgowym właściwym miejscowo dla siedziby wydawcy, zwanym dalej "organem rejestracyjnym". Do postępowania w tych sprawach stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu nieprocesowym, ze zmianami wynikającymi z niniejszej ustawy.		
17.	Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 900)	Art. 138c §1 i §2	<p>§ 1. Pełnomocnictwo wskazuje dane identyfikujące mocodawcę, w tym jego identyfikator podatkowy, dane identyfikujące pełnomocnika, w tym jego identyfikator podatkowy, a w przypadku nierezydenta - numer i serię paszportu lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość, lub inny numer identyfikacyjny, o ile nie posiada identyfikatora podatkowego, adres tego pełnomocnika do doręczeń w kraju, a w przypadku adwokata, radcy prawnego lub doradcy podatkowego - także jego adres elektroniczny.</p> <p>§ 2. Pełnomocnik ustanowiony w procedurach szczególnych rozliczania podatku od towarów i usług, będący nierezydentem i nieposiadający identyfikatora podatkowego, ma obowiązek wskazać numer służący do identyfikacji dla celów podatkowych nadany w jego państwie. W przypadku braku takiego numeru pełnomocnik ten podaje numer i serię paszportu lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość. Pełnomocnik ten ma również obowiązek wskazać swój adres elektroniczny.</p>	<p>Przepisy nie precyzują, co należy rozumieć przez „adres elektroniczny” profesjonalnego pełnomocnika, który należy wpisać w druku pełnomocnictwa. Z treści ustawy nie wynika czy jest to: 1) zwykły adres poczty elektronicznej (adres e-mail) pełnomocnika 2) adres poczty elektronicznej (adres e-mail) pełnomocnika podany przy rejestracji konta na platformie ePUAP lub portalu podatkowym 3) adres elektronicznej skrzynki podawczej (ESP) profilu zaufanego wygenerowany przez platformę ePUAP lub portal podatkowy. Przepisy nie przewiduje żadnego trybu uzupełniania braku formalnego przy niewpisaniu adresu elektronicznego w druku pełnomocnictwa. W takiej sytuacji należałoby przygotować nowy druk pełnomocnictwa i złożyć je ponownie. Orzeczenia sądów administracyjnych, w tym NSA potwierdzają, że pod pojęciem adresu elektronicznego profesjonalnego pełnomocnika (adwokata, radcy prawnego lub doradcy podatkowego), należy rozumieć jakkolwiek wskazany przez niego adres elektroniczny (na przykład adres e-mail). Nie musi to być zatem adres konta na platformie ePUAP.</p> <p>W praktyce powoduje to szereg problemów z doręczaniem pism od organów podatkowych i raczej nie służy propagowaniu elektronicznego załatwiania spraw.</p>	<p>Doprecyzowanie w ustawie, że przez „adres elektroniczny” – należy rozumieć adres elektronicznej skrzynki podawczej (ESP) profilu zaufanego na platformie ePUAP/ portalu podatkowym lub jakkolwiek inny adres elektroniczny (na przykład adres e-mail) wskazany przez pełnomocnika. Wprowadzić regulacje dotyczące trybu uzupełniania braku formalnego przy niewpisaniu adresu elektronicznego w druku pełnomocnictwa np. wskazując, że zastosowanie mają przepisy art. 169 Ordynacji Podatkowej</p>

Lp.	Akt prawny	Numer przepisu	Treść przepisu	Na czym polega bariera prawna	Proponowane rozwiązanie
18.	Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 900)	Art. 144a §1 i §1a	<p>§ 1. Doręczanie pism następuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej, jeżeli strona spełni jeden z następujących warunków:</p> <p>1) złoży podanie w formie dokumentu elektronicznego przez elektroniczną skrzynkę podawczą organu podatkowego lub portal podatkowy; 2) wniesie o doręczenie za pomocą środków komunikacji elektronicznej i wskaże organowi podatkowemu adres elektroniczny; 3) wyrazi zgodę na doręczanie pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej i wskaże organowi podatkowemu adres elektroniczny.</p> <p>§ 1a. Wystąpienie organu podatkowego o wyrażenie zgody, o której mowa w § 1 pkt 3, może nastąpić za pomocą środków komunikacji elektronicznej i zostać przesłane stronie przez portal podatkowy lub na jej adres elektroniczny. Przepisów art. 152a § 1-5 nie stosuje się.</p>	Przepisy nie precyzują, co należy rozumieć przez „adres elektroniczny” strony. Z treści ustawy nie wynika czy jest to: 1) zwykły adres poczty elektronicznej (adres e-mail) strony 2) adres poczty elektronicznej (adres e-mail) stronę podany przy rejestracji konta na platformie ePUAP lub portalu podatkowym 3) adres elektronicznej skrzynki podawczej (ESP) profilu zaufanego wygenerowany przez platformę ePUAP lub portal podatkowy.	Doprecyzowanie w ustawie co należy rozumieć przez „adres elektroniczny”.
19.	Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 659)	Art. 6 pkt 2	Przepisów ustawy, z zastrzeżeniem art. 6a-6d, nie stosuje się do: 2) transakcji płatniczych między płatnikiem a odbiorcą, dokonywanych za pośrednictwem umocowanej osoby wykonującej czynności zmierzające do zawarcia przez płatnika i odbiorcę oznaczonej umowy lub zawierającej taką umowę, w imieniu lub na rzecz wyłącznie płatnika albo wyłącznie odbiorcy;	Przepis zbyt wąsko zakreślający wyjątek od stosowania rygorów ustawy. Utrudnia przedsiębiorcom działającym w formule marketplace oraz platformom łączącym usługodawców i usługobiorców pośredniczenie w dokonywaniu płatności za towary/usługi. Uniemożliwia ww. przedsiębiorcom dokonywanie tak prostych operacji rozliczeniowych jak choćby zwrot – w imieniu sprzedawcy – ceny do konsumenta, który nabył towar, a następnie odstąpił od umowy. Ustawa o usługach płatniczych, w tym jej art. 6 pkt 2), stanowią implementację właściwej dyrektywy europejskiej.	Nowelizacja art. 6 pkt 2) ustawy wymaga wcześniejszej zmiany dyrektywy 2007/64/WE. Nowelizacja powinna iść w kierunku deregulacji i liberalizacji działalności przedsiębiorców pośredniczących przy zawieraniu umów sprzedaży oraz umów o świadczenie usług.
20.	Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 1387)	Art. 21 ust. 1 pkt. 68	1. Wolne od podatku dochodowego są: 68) Wartość wygranych w konkursach i grach organizowanych i emitowanych (ogłaszanych) przez środki masowego przekazu (prasa, radio i telewizja) oraz konkursach z dziedziny nauki, kultury, sztuki, dziennikarstwa i sportu, a także nagród związanych ze sprzedażą premiową towarów lub usług - jeżeli jednorazowa wartość tych wygranych lub nagród nie przekracza kwoty 2 000 zł; zwolnienie od podatku nagród związanych ze sprzedażą premiową towarów lub usług nie dotyczy nagród otrzymanych przez podatnika w związku z prowadzoną przez niego pozarolniczą działalnością gospodarczą, stanowiących przychód z tej działalności	Treść przepisu nie wskazuje, by Internet został zaliczony do środków masowego przekazu, gdyż wymieniono prasę, radio i telewizję. Zgodnie z bieżącym podejściem organów podatkowych, wygrane w konkursach i grach organizowanych i ogłaszanych przez Internet nie korzystają z tego zwolnienia. Sformułowanie „organizowanych i emitowanych (ogłaszanych) przez środki masowego przekazu” jest interpretowane przez organy podatkowe jako wymóg by organizatorem konkursu były podmioty zaliczane do środków masowego przekazu (prasa, radio lub telewizja). Zwolnienie od podatku nagród związanych ze sprzedażą premiową nie dotyczy nagród otrzymanych przez podatnika w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą. W przypadku sprzedaży premiowej organizowanej przez sklep internetowy dokonujący sprzedaży wysyłkowej trudno jest określić czy nabywca otrzyma nagrodę w związku z prowadzoną przez niego pozarolniczą działalnością gospodarczą, czy nie. I czy sklep będzie miał obowiązek poboru podatku PIT z tytułu tej nagrody.	Rozszerzenie środków masowego przekazu o Internet lub wskazanie wprost iż wyczerpują definicji środków masowego przekazu. Zmiana z: „organizowanych i emitowanych (ogłaszanych) przez środki masowego przekazu” na „organizowanych i emitowanych (ogłaszanych) za pośrednictwem środków masowego przekazu”. Uchylić wyłączenie zastosowania zwolnienia wobec nagród związanych ze sprzedażą premiową otrzymanych w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Lp.	Akt prawny	Numer przepisu	Treść przepisu	Na czym polega bariera prawna	Proponowane rozwiązanie
21.	Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie kas rejestrujących z dnia 29 kwietnia 2019 r. (Dz. U. z 2019 r. poz. 816)	§6 ust. pkt 2 §3 ust. 2 i ust. 3	<p>w przypadku otrzymania przed dokonaniem sprzedaży całości albo części należności (zapłaty):</p> <p>a) w gotówce - wystawiają i wydają nabywcy, bez jego żądania, paragon fiskalny z chwilą jej otrzymania,</p> <p>b) za pośrednictwem poczty, banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej, odpowiednio na rachunek bankowy podatnika lub na rachunek podatnika w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, której jest członkiem - wystawiają i wydają nabywcy, bez jego żądania, paragon fiskalny niezwłocznie po jej uznaniu na rachunku podatnika, nie później niż z końcem miesiąca, w którym została uznana na rachunku podatnika, a jeżeli przed końcem tego miesiąca dokonano sprzedaży, nie później niż z chwilą jej dokonania;</p> <p>2. Nie ewidencjonuje się zwrotów towarów i uznanych reklamacji towarów i usług.</p> <p>3. Zwroty towarów i uznane reklamacje towarów i usług, które skutkują zwrotem całości albo części należności (zapłaty) z tytułu sprzedaży, ujmuje się w odrębnej ewidencji zawierającej:</p> <p>1) datę sprzedaży;</p> <p>2) nazwę towaru lub usługi pozwalającą na jednoznaczny ich identyfikację i ewentualnie opis towaru lub usługi stanowiący rozwinięcie tej nazwy;</p> <p>3) termin dokonania zwrotu towaru lub reklamacji towaru lub usługi;</p> <p>4) wartość brutto zwracanego towaru lub wartość brutto towaru lub usługi będących przedmiotem reklamacji oraz wysokość podatku należnego - w przypadku zwrotu całości należności z tytułu sprzedaży;</p> <p>5) zwracaną kwotę (brutto) oraz odpowiadającą jej wysokość podatku należnego - w przypadku zwrotu części należności z tytułu sprzedaży;</p> <p>6) dokument potwierdzający dokonanie sprzedaży;</p> <p>7) protokół przyjęcia zwrotu towaru lub reklamacji towaru lub usługi podpisany przez sprzedawcę i nabywcę.</p>	<p>Restrykcyjne przepisy regulujące ewidencję zwrotów i reklamacji - w przypadku dokumentowania sprzedaży na kasie fiskalnej, zwrot towaru skutkuje koniecznością sporządzenia ewidencji zwrotów i reklamacji, która musi zawierać m.in. dokument potwierdzający dokonanie sprzedaży oraz protokół przyjęcia zwrotu towaru lub reklamacji towaru, podpisany przez sprzedawcę i nabywcę.</p> <p>Restrykcyjne przepisy dotyczące daty fiskalizacji otrzymanej zapłaty z chwilą jej wpływu na rachunek co było niemożliwe, gdyż bardzo często podatnicy o otrzymaniu zapłaty na konto dowiadują się z opóźnieniem, zaś kasa nie pozwala na rejestrowanie sprzedaży wstecz. W praktyce zaliczki są więc ewidencjonowane na kasie rejestrującej w dniu, w którym podatnik dowiedział się o ich otrzymaniu, a nie w dniu faktycznego otrzymania. Organy podatkowe akceptowały taką praktykę.</p>	<p>Jednoznaczne uregulowanie dopuszczalności zastąpienia tych dokumentów innymi dowodami (aktualnie w praktyce organy podatkowe dopuszczają taką możliwość wbrew literalnemu brzmieniu przepisów)</p> <p>Zmiana przepisu ust. 2, przez wprowadzenie możliwości późniejszej fiskalizacji otrzymanej zapłaty np. z końcem miesiąca, w którym została uznana na rachunku podatnika.</p>

Lp.	Akt prawny	Numer przepisu	Treść przepisu	Na czym polega bariera prawna	Proponowane rozwiązanie
22.	Ustawa z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks Pracy (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 1040)	Art. 29 § 2	§ 2. Umowę o pracę zawiera się na piśmie. Jeżeli umowa o pracę nie została zawarta z zachowaniem formy pisemnej, pracodawca przed dopuszczeniem pracownika do pracy potwierdza pracownikowi na piśmie ustalenia co do stron umowy, rodzaju umowy oraz jej warunków	Brak możliwości zawarcia umowy o pracę drogą elektroniczną. Jest to uciążliwe zwłaszcza w kontekście telepracy, osób działających zdalnie lub firm, które działają w wielu lokalizacjach). Każdorazowe przesyłanie umowy pocztą generuje koszty. Forma elektroniczna usprawniłaby ten proces.	Należy dopuścić zawieranie umowy o pracę i dokonywania opisanych wcześniej zmian w formie elektronicznej.
23.		Art. 29 § 3 oraz § 32	<p>§ 3 Pracodawca informuje pracownika na piśmie, nie później niż w ciągu 7 dni od dnia zawarcia umowy o pracę, o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) obowiązującej pracownika dobowej i tygodniowej normie czasu pracy, 2) częstotliwości wypłat wynagrodzenia za pracę, 3) wymiarze przysługującego pracownikowi urlopu wypoczynkowego, 4) obowiązującej pracownika długości okresu wypowiedzenia umowy o pracę, 5) układzie zbiorowym pracy, którym pracownik jest objęty, <p>a jeżeli pracodawca nie ma obowiązku ustalenia regulaminu pracy - dodatkowo o porze nocnej, miejscu, terminie i czasie wypłaty wynagrodzenia oraz przyjętym sposobie potwierdzania przez pracowników przybycia i obecności w pracy oraz usprawiedliwiania nieobecności w pracy.</p> <p>§ 32. Pracodawca informuje pracownika na piśmie o zmianie jego warunków zatrudnienia, o których mowa w § 3 pkt 1-4, o objęciu pracownika układem zbiorowym pracy, a także o zmianie układu zbiorowego pracy, którym pracownik jest objęty, niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 1 miesiąca od dnia wejścia w życie tych zmian, a w przypadku gdy rozwiązanie umowy o pracę miałyby nastąpić przed upływem tego terminu - nie później niż do dnia rozwiązania umowy.</p>	Podobnie, w przypadku wypowiedzania umów, wprowadzania zmian warunków zatrudnienia i przekazywania dokumentacji drogą elektroniczną. Postulujemy możliwość dokonywania ich w formie elektronicznej.	Należy dopuścić zawieranie umowy o pracę i dokonywania opisanych wcześniej zmian w formie elektronicznej.

Lp.	Akt prawny	Numer przepisu	Treść przepisu	Na czym polega bariera prawna	Proponowane rozwiązanie
24.	Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 1987)	Art. 49	<p>§ 1. Pokrzywdzonym jest osoba fizyczna lub prawna, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przestępstwo.</p> <p>§ 2. Pokrzywdzonym może być także niemająca osobowości prawnej:</p> <p>1) instytucja państwowa lub samorządowa;</p> <p>2) inna jednostka organizacyjna, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną.</p> <p>§ 3. Za pokrzywdzonego uważa się zakład ubezpieczeń w zakresie, w jakim pokrył szkodę wyrządzoną pokrzywdzonemu przez przestępstwo lub jest zobowiązany do jej pokrycia.</p> <p>§ 3a. W sprawach o przestępstwa przeciwko prawom osób wykonujących pracę zarobkową, o których mowa w art. 218-221 oraz w art. 225 § 2 Kodeksu karnego, organy Państwowej Inspekcji Pracy mogą wykonywać prawa pokrzywdzonego, jeżeli w zakresie swego działania ujawniły przestępstwo lub wystąpiły o wszczęcie postępowania.</p> <p>§ 4. W sprawach o przestępstwa, którymi wyrządzono szkodę w mieniu instytucji lub jednostki organizacyjnej, o której mowa w § 2, jeżeli nie działa organ pokrzywdzonej instytucji lub jednostki organizacyjnej, prawa pokrzywdzonego mogą wykonywać organy kontroli państwowej, które w zakresie swojego działania ujawniły przestępstwo lub wystąpiły o wszczęcie postępowania.</p>	<p>Problem związany z dochodzeniem roszczeń z tytułu odszkodowań dobrowolnie wypłacanych przez firmy klientom, gdy padną oni ofiarą przestępstwa, dokonanego z wykorzystaniem usługi danej firmy. Dużym ułatwieniem byłoby dochodzenie tych roszczeń w procesie karnym, jednak ze względu na dyspozycję art. 49 kpk, która wąsko definiuje poszkodowanego, nie jest to możliwe. Sądy bardzo rzadko decydują się na przyznanie tego statusu. W efekcie, udaje się odzyskać jedynie ok 15 % należności. Proponujemy zmianę tego przepisu.</p>	<p>Uzupełnienie treści przepisów paragrafów 3 i 5.</p> <p>§ 2 Pokrzywdzonym może być także instytucja państwowa, samorządowa lub społeczna, choćby nie miała osobowości prawnej.</p> <p>§ 3 Za pokrzywdzonego uważa się zakład ubezpieczeń lub inny podmiot w zakresie, w jakim pokrył szkodę wyrządzoną pokrzywdzonemu przez przestępstwo lub jest zobowiązany do jej pokrycia.</p> <p>§ 5 (Nowy) Za pokrzywdzonego uważa się także podmiot trzeci w zakresie, w jakim wyrządzenie szkody pokrzywdzonemu przez przestępstwo powoduje odpowiedzialność osobistą tego podmiotu wobec pokrzywdzonego.</p> <p>albo</p> <p>§ 5 (Nowy) Za pokrzywdzonego uważa się także podmiot trzeci w zakresie, w jakim ze względu na szczególny charakter zobowiązania wobec pokrzywdzonego pokrył szkodę wyrządzoną pokrzywdzonemu przez przestępstwo lub jest zobowiązany do jej pokrycia.</p>
25	Ustawa z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz.U. z 2019 r. poz. 1115)	Art. 37.	<p>Weryfikacja tożsamości klienta, osoby upoważnionej do działania w jego imieniu oraz beneficjenta rzeczywistego polega na potwierdzeniu ustalonych danych identyfikacyjnych na podstawie dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby fizycznej, dokumentu zawierającego aktualne dane z wyciągu z właściwego rejestru lub innych dokumentów, danych lub informacji pochodzących z wiarygodnego i niezależnego źródła.</p>	<p>Przepis wprowadza nieograniczony zakres weryfikacji, obejmujący wszystkie dane uzyskane w procesie identyfikacji, nakładając w ten sposób nadmierne obciążenie dla instytucji obowiązanych. Skuteczna weryfikacja tożsamości osoby może nastąpić poprzez weryfikację części danych, w szczególności w sytuacji gdy osoba ta została poddana procedurze weryfikacji przez inną instytucję obowiązaną. Funkcję weryfikacyjną spełnia m.in. przelew weryfikacyjny, na podstawie którego tożsamość osoby zostaje potwierdzona, jednak podmiot dokonujący weryfikacji otrzymuje część danych wskazanych w art. 36 ustawy. Zasadnym wydaje się ograniczenie zakresu weryfikowanych danych, o ile proces ten doprowadzi do zweryfikowania tożsamości.</p> <p>Ustawa uwzględnia weryfikację na podstawie dokumentu, nie wskazuje wprost na dostępne i skuteczne metody weryfikacji elektronicznej, np. z przy użyciu technologii video, co powoduje ostrożność po stronie instytucji obowiązanych z uwagi na możliwość różnej interpretacji przez organy nadzoru.</p>	<p>Weryfikacja tożsamości klienta, osoby upoważnionej do działania w jego imieniu oraz beneficjenta rzeczywistego polega na potwierdzeniu tych ustalonych danych identyfikacyjnych, które przy zachowaniu należytej staranności, pozwalając uznać, że tożsamość podmiotu została zweryfikowana. Weryfikacja jest dokonywana na podstawie dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby fizycznej, dokumentu zawierającego aktualne dane z wyciągu z właściwego rejestru lub innych dokumentów, danych lub informacji, w tym uzyskanych drogą elektroniczną, pochodzących z wiarygodnego i niezależnego źródła.</p>

Lp.	Akt prawny	Numer przepisu	Treść przepisu	Na czym polega bariera prawna	Proponowane rozwiązanie
26.	Ustawa z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz.U. z 2019 r. poz. 1115)	Art. 42	<p>1. Instytucje obowiązane mogą stosować uproszczone środki bezpieczeństwa finansowego w przypadkach, w których ocena ryzyka, o której mowa w art. 33 ust. 2, potwierdziła niższe ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu.</p> <p>2. O niższym ryzyku prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu może świadczyć w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) to, że klient jest: <ol style="list-style-type: none"> a) jednostką sektora finansów publicznych, o której mowa w art. 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. z 2019 r. poz. 869), b) przedsiębiorstwem państwowym albo spółką z większościowym udziałem Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego lub ich związków, c) spółką, której papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym podlegającym wymogom ujawniania informacji o jej beneficjencie rzeczywistym wynikającym z przepisów prawa Unii Europejskiej lub odpowiadającym im przepisom prawa państwa trzeciego, albo spółką z większościowym udziałem takiej spółki, d) rezydentem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, e) rezydentem państwa trzeciego określanego przez wiarygodne źródła jako państwo o niskim poziomie korupcji lub innej działalności przestępczej, f) rezydentem państwa trzeciego, w którym według danych pochodzących z wiarygodnych źródeł obowiązują przepisy dotyczące przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu odpowiadające wymogom wynikającym z przepisów Unii Europejskiej z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu; 2) zawarcie umowy ubezpieczenia, gdy składka roczna nie przekracza równowartości 1500 euro lub składka jednorazowa nie przekracza 3500 euro; w przypadku grupowych umów ubezpieczenia wskazana wartość składek liczona jest w odniesieniu do każdego ubezpieczonego; 	Przepis wprowadza uproszczone środki bezpieczeństwa finansowego dla określonej kategorii podmiotów. Nie uwzględnia jednak w żadnym miejscu podmiotów, które zostały poddane identyfikacji i weryfikacji w innej instytucji obowiązanej. W przypadku wykonywania transakcji płatniczych, np. usługi acquiringu, transfer środków pieniężnych odbywa się przy udziale banku, który dokonał identyfikacji i weryfikacji. Taki sam obowiązek jest nałożony na dostawcę usług płatniczych, co skutkuje koniecznością podawania szeregu danych i dokumentów po raz kolejny przez klientów i zniechęca ich do korzystania z usług online.	Zasadnym wydaje się wprowadzenie uproszczonych środków bezpieczeństwa finansowego dla podmiotów mających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo państwa równoważnego, które zostały zweryfikowane przez inny podmiot świadczący usługi finansowe, o ile instytucja obowiązana może na każde żądanie organu nadzoru wskazać podmiot, który dokonał identyfikacji i weryfikacji w pełnym zakresie.

		<p>3) przystąpienie i uczestnictwo w pracowniczym programie emerytalnym, uczestnictwo w pracowniczym planie kapitałowym, zawarcie umowy i gromadzenie oszczędności na indywidualnym koncie emerytalnym lub indywidualnym koncie zabezpieczenia emerytalnego;</p> <p>4) oferowanie produktów lub usług w celu zapewnienia odpowiednio zdefiniowanego i ograniczonego dostępu do systemu finansowego klientom mającym ograniczony dostęp do produktów lub usług oferowanych w ramach tego systemu;</p> <p>5) oferowanie produktów lub usług powiązanych z klientem, w przypadku których ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu jest ograniczane za pomocą innych czynników, w tym jednostek uczestnictwa funduszy inwestycyjnych otwartych lub specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych lub określonych rodzajów pieniądza elektronicznego;</p> <p>6) powiązanie stosunków gospodarczych lub transakcji okazjonalnej z:</p> <p>a) państwem członkowskim Unii Europejskiej, państwem członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym,</p> <p>b) państwem trzecim określanym przez wiarygodne źródła jako państwo o niskim poziomie korupcji lub innej działalności przestępczej,</p> <p>c) państwem trzecim, w którym według danych pochodzących z wiarygodnych źródeł obowiązują przepisy dotyczące przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu odpowiadające wymogom wynikającym z przepisów Unii Europejskiej z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.</p> <p>3. Uproszczonych środków bezpieczeństwa finansowego nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 35 ust. 1 pkt 5 i 6.</p>	
--	--	--	--

Lp.	Akt prawny	Numer przepisu	Treść przepisu	Na czym polega bariera prawna	Proponowane rozwiązanie
27.	Ustawa z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz.U. z 2019 r. poz. 1115)	Art. 43 ust. 2 pkt 7	<p>O wyższym ryzyku prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu może świadczyć w szczególności:</p> <p>(...)</p> <p>7) nawiązywanie albo utrzymywanie stosunków gospodarczych lub przeprowadzanie transakcji okazjonalnej bez fizycznej obecności klienta – w przypadku gdy związane z tym wyższe ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu nie zostało ograniczone w inny sposób, w tym przez użycie notyfikowanego środka identyfikacji elektronicznej adekwatnie do średniego poziomu bezpieczeństwa, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylającym dyrektywę 1999/93/WE (Dz. Urz. UE L 257 z 28.08.2014, str. 73), lub wymóg stosowania kwalifikowanego podpisu elektronicznego lub podpisu potwierdzonego profilem zaufanym ePUAP;</p>	<p>Wszystkie relacje nawiązywane na odległość są uważane za stwarzające wysokie ryzyko. Ustawa nie rozróżnia umów okazjonalnych i regularnych stosunków gospodarczych traktując te relacje jednakowo. W konsekwencji nawet podmioty, z którymi instytucje obowiązane współpracują regularnie muszą być poddawane wzmożonym procedurom AML.</p>	<p>Postulujemy uznanie za transakcje o niskim ryzyku, uprawniającym do stosowania uproszczonych środków bezpieczeństwa, transakcji zawieranych z podmiotem, z którym instytucja obowiązana utrzymuje stosunki gospodarcze.</p>

Księga niwelowania barier legislacyjnych

Część II - e-medycyna

Lp.	Akt prawny	Numer przepisu	Treść przepisu	Na czym polega bariera prawna	Proponowane rozwiązanie
1.	Ustawa z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 499)	Art. 68 ust. 3	Dopuszcza się prowadzenie przez apteki ogólnodostępne i punkty apteczne wysyłkowej sprzedaży produktów leczniczych wydawanych bez przepisu lekarza, z wyjątkiem produktów leczniczych, których wydawanie ograniczone jest wiekiem pacjenta.	Zakaz internetowej sprzedaży produktów leczniczych wydawanych na receptę.	Dopuszczenie sprzedaży leków wydawanych z przepisu lekarza (leki na receptę – Rp) w drodze sprzedaży wysyłkowej przez apteki internetowe, przy zachowaniu zasad bezpieczeństwa transportu i dostępności tych szczególnych produktów.
2.		Art. 94a ust. 1	Zabroniona jest reklama aptek i punktów aptecznych oraz ich działalności. Nie stanowi reklamy informacja o lokalizacji i godzinach pracy apteki lub punktu aptecznego.	Zakaz informowania o adresie stron internetowych aptek internetowych.	Rozszerzenie dozwolonych informacji niestanowiących reklamy aptek o informację o adresie strony internetowej, za pomocą której apteka ogólnodostępna albo punkt apteczny prowadzi sprzedaż wysyłkową produktów leczniczych.
3.	Ustawa z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 537)	Art. 34 ust. 1	Lekarz może wykonać zabieg operacyjny albo zastosować metodę leczenia lub diagnostyki stwarzającą podwyższone ryzyko dla pacjenta, po uzyskaniu jego pisemnej zgody.	Wykonanie przez lekarza zabiegu operacyjnego albo zastosowanie metody leczenia lub diagnostyki stwarzającej podwyższone ryzyko dla pacjenta wymaga formy pisemnej.	Dopuszczenie wykonywania zabiegów operacyjnych oraz zabiegów „podwyższonego ryzyka” na podstawie zgody pacjenta udzielonej w formie dokumentowej.

Struktura legislacyjna Izby Gospodarki Elektronicznej

Mec. Witold Chomiczewski
Lubasz i Wspólnicy
Pełnomocnik ds. legislacji e-Izby

Koordinatorzy tematów

dr Dominik Lubasz
Lubasz i Wspólnicy

Aktywny udział e-Izby przy pracach nad przepisami związanymi z ogólnym rozporządzeniem o ochronie danych

Olgierd Porębski
Porębski i Wspólnicy

Poprawa ram prawnych dla e-medycyny.

mec. Agata Kowalska
Chabasiewicz Kowalska

Reforma zasad prowadzenia marketingu bezpośredniego w Internecie mająca na celu ujednoczenie regulacji i poddanie jej kontroli jednego organu.

mec. Robert Sowiński
Sowiński i Partnerzy

ADR

dr Dominik Lubasz
Lubasz i Wspólnicy

Monitorowanie projektów zmian związanych z ustawą o świadczeniu usług drogą elektroniczną.

prof. nadzw. dr hab. Dariusz Szostek
Szostek_Bar

Depapieryzacja i e-administracja

Marta Kasztelan
Doradca podatkowy / Partner
Tax Advisor
Sowiński i Partnerzy

e-podatki

Tematy monitorowane

mec. Agata Kowalska, CKLegal

Praca nad projektami związanymi z inicjatywą Komisji Europejskiej - Jednolity Rynek Cyfrowy, a zwłaszcza prawa autorskiego w Internecie oraz regulacją platform internetowych.

Cała Grupa e-Legislacja

Środowisko prawne dla gospodarki cyfrowej - wypracowanie wspólnie z Członkami e-Izby pomysłów na stworzenie regulacji ułatwiających prowadzenie e-biznesu np. wsparcie ze strony rządu w zakresie rozwoju sprzedaży transgranicznej.

mec. Prof. Dariusz Szostek Szostek_Bar **mec. Agata Kowalska** Chabasiewicz Kowalska

Cyberbezpieczeństwo

IZBA GOSPODARKI ELEKTRONICZNEJ

KONTAKT

IZBA GOSPODARKI ELEKTRONICZNEJ

ul. Pańska 96 lok. 4
00-837 Warszawa

BIURO@EIZBA.PL
WWW.EIZBA.PL